

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO

34135 Trst, Vicolo d. Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija

Lir 35.000

Letna inozemstvo

Lir 50.000

Zračna pošta inozemstvo

Lir 80.000

Poštno čekovni račun: št. 11234499

Leto XL. - Štev. 23 (2002)

Gorica - četrtek, 9. junija 1998 - Trst

Posamezna številka Lir 800

Ali bomo izpričali, da smo Slovenci?

Med zadnjo vojno smo se Slovenci razklali med komuniste in antikomuniste. Razkol je bil totalen od vrha do tal in zajel našo narodno skupnost v celoti, od Mure do Soče, od Drave do morja. Posledice so bile porazne za nas vse: za tiste, ki so ob idejnem spopadu izgubili, kot tudi za tiste, ki so se imeli za zmagovalce. Njihova zmaga se je spremenila v nevarnost za obstoj samobitnosti slovenskega naroda ne samo zunaj mej Jugoslavije, temveč v Sloveniji sami, kot pričajo dogodki zadnjih mesecev v FLRI. Kar je najbolj zdravega v Sloveniji, se je pa sedaj prebudilo. To so slovenska mladina, slovenski intelektualci, slovenski kmet. In tudi del vodilnega kadra v ZK Slovenije.

Ob teh usodnih časih, ko grozi, da bosta v Jugoslaviji znova prevladala neostalinizem partij južnih republik ter beograjski centralizem, kaj lahko storimo mi v zamejstvu, v Italiji? Demokratično izpričamo, da so minili časi komunizma in antikomunizma, da so mimo časi ideoloških razlogov v politiki, da smo in hočemo ostati SLOVENCİ. Prof. Samo Pahor je to poskušal s svojim apelom, naj bi se na prihodnjih deželnih volitvah združile v enoten nastop SSK, PSI in PCI, pa je spregledal, da je slovenska stranka samo ena, ostali dve pa da sta italijanski stran-

ki. Kako naj pristaneta na enoten slovenski politični program? Razočaran je nato še sam prestopil h krajevni tržaški stranki »Gibanje za Trst«, pri kateri tudi kandidira. Gre za stranko, ki ni slovenska, temveč le protestna. Zaradi tega bi človek sodil, da tudi prof. Samo Pahorju pri njegovih protestnih nastopih ne gre za uveljavljanje pravic naše slovenske manjšine, marveč bolj za protestne izzive (ali špek-takel?) kot Marku Panelli.

PSI in PCI sta torej na Pahorjevo pobudo odgovorili odklonilno, saj drugače nista mogli, če pa sta PCI in PSI, to je italijanski stranki. Kaj pa njuni slovenski volilci? Ali ni prišel čas, da se streznejemo in se zavedo, da je za nas imperativ časa, da volimo slovensko?

Ni dovolj, da volimo Slovence, kot nekateri prigovarjajo, temveč da volimo slovensko in s tem potrdimo svojo politično prisotnost v italijanski demokratični družbi. Pa tudi to. V sedanjem trenutku s svojim glasom za slovensko politično stranko indirektno podpremo tiste zdrave sile v Sloveniji, ki se tam borijo za slovenstvo in demokracijo zoper neostalinizem in centralizem, to je zoper novo diktaturo.

Na vse to naj pomislijo slovenski volilci na prihodnjih volitvah.

Aretacije v Sloveniji

Politično ozračje v Sloveniji je naelektrirano kot že dolgo ne. Začelo pa se je z novico, ki je sicer nepotrjena, prodrla v javnost, čes da je jugoslovanska vojska imela namen izvesti vojaški udar v Sloveniji. O tem naj bi razpravljali konec meseca marca. Do udara sicer ni prišlo, vendar je že sama možnost, da bi do kaj takega lahko prišlo, vrgla na noge vse, kar demokratično misli in čuti med Slovenci; vznemirila je tudi nekatere odgovorne v partijskem vrhu, npr. Milana Kučana in Jožeta Smoleta. Vest so sicer zanikali, a temu nihče ni verjel.

Ljudska armada je v Jugoslaviji še vedno tabu, to je nekaj, kar smeš samo hvalliti in o njem molčati. V Sloveniji pa niso molčali. Zlasti revija Mladina je npr. pisala o admiralu Mamuli, da so mu v Opatiji gradili vilo vojaki in na javne stroške. Potem da armada prodaja orožje deželam Tretjega sveta, npr. Abesiniji. Slišati je bilo tudi pritožbe, da slabo ravna s Slovenci, ki služijo v vojski; pa še to in ono so odkrili slovenski časniki glede jugoslovanske vojske. Posebno hudo pa je zadelo odkritje o vojaškem udaru. Kdo je krivec teh novic?

Začeli so iskati in se ustaviti ob Mladini. Tam na uredništvu morajo biti krivci! In začelo se je kot v vsaki policijski državi. Dne 31. maja zjutraj ob 6. uri je prišla vojaška policija na stanovanje urednika Mladine Janeza Janše; napravili so dolgo in temeljito preiskavo. Pri tem so zasegli večje število dokumentov, različnih tekstov in gradiva. Isti dan so aretirali tudi vojaškega zastavnika Ivana Borštnerja. Oba so odpeljali v vojaški zapor. Preiskavo in aretacijo je izvršila vojaška komanda. Ta je v nedeljo 5. junija na Mostu na Soči (Sv. Lucija) aretirala še enega urednika Mladine Davida Tasiča iz istih razlogov, »zaradi utemeljenega suma, da je storil kaznivo dejanje izdaje vojaške tajnosti po 224 čl. kazenskega zakonika SFRJ«. Tako so bili do sedaj aretirani trije, čes da so izdali vojaške tajnosti.

Slovenska demokratična javnost ni uverjena, da gre za »utemeljen sum o izdaji

vojaških tajnosti«, temveč da gre za poskus ustrahovanja in za nedopusten pritisk na slovensko javno življenje in za maščevanje vojske nad tistimi, ki si drznejo nespoštovati tabu JLA.

V tem prepričanju se je alarmirala najprej Zveza socialistične mladine Slovenije (ZSMS), saj je bil Janša eden kandidatov za njenega predsednika na bližnjih volitvah. Sklenili so in ustanovili poseben odbor za varstvo pravic Janeza Janše in ostalih dveh aretirancev in drugih, če pride do še nadaljnjih aretacij. K odboru so nato pristopile še mnoge druge ustanove, uredništva časopisov in revij, društvo pisateljev, društvo slovenskih bogoslovcev in še dosti drugih; skupno 52. Pristop k odboru je odprt vsem. Sociologi, ki so ravno tiste dni zborovali v Novi Gorici, so ob koncu zborovanja obsodili aretacijo Janeza Janše in Borštnerja, ker, da »vojaški kazenski pregon civilne osebe ni

v skladu z moderno demokratično pravno ureditvijo niti s pravno kulturo slovenskega javnega mnenja«. Plenum slovenskih kulturnih delavcev je v posebni Izjavi zapisal: »Janez Janša je poznan kot pošten in angažiran intelektualac. Njegovo aretacijo občitamo kot akt zastraševanja in torej kot kršitev ene od temeljnih svoboščin SVOBODO OD STRAHA.«

Oglasili so se tudi zamejci. Člani mladinskega odbora SKGZ so se zbrali in izdali protestno izjavo, ki v njej pravijo: »Tako ravnanje lahko pripelje samo do novarnega vzdušja napetosti, ki nikakor ne gre v prid demokratičnemu boju, ki ga v zadnjih časih pogumno izvaja osrednja mladinska organizacija v Sloveniji.«

Aretacije v Sloveniji so torej vznemirile vso slovensko javnost. Potrebno je pa, da ti protesti ne ostanajo samo trenuten blisk, ki bo za sabo pustil še večjo temo.

O obelisku in spravi

OB OBLETNICI ROŠKE TRAGEDIJE

*Kupil svečko bom,
vso noč prebdel in prosil bom
za žive in mrtve ljudi,
za žolte in bele ljudi,
da več ne bili bi zveri.
Za tisoče mrtvih ljudi
potočil bom solzo nčoj.*

(Karl Destovnik-Kajuh)

Še in še prebiram Kocbekov Zbornik s prispevkom Spomenke Hribarjeve »Krivda in greh«, pa še njene zapiske o tem v Novi reviji in članek Vinka Levstika v našem časopisu ob lanskim obletnici poboja domobrancev na Rogu. Oba avtorja se sklicujeta tudi na moje pričevanje v Borcu in Mladini o sprejemu enega izmed transportov vojnih ujetnikov-domobrancev na Štajerskem, kjer sem bil priča začetku te tragedije z nerazumljivim koncem na Kočevskem Rogu in tudi drugod.

Zaradi tega vedenja in sodelovanja pri sprejemu nekaterih od tako tragično pogubljenih na slovenskih tleh, krivih in nekrivih, vendar pa vojnih ujetnikov, se tudi oglašam s tem spominskim zapisom. Naj bo v spomin in žalovanje za mrtvim, neoboroženim sovražnikom slovenskega naroda, nad katerim je bilo izvedeno »maščevanje na način, ki ni v skladu z moralnimi in civilizacijskimi načeli«, kot je dejal o tem nekdanji CF-ovski funkcionar Zoran Polič v svojem članku v Dnevniku decembra 1984.

Čudno in nerazumljivo je vse to nedavno pisanje o obelisku tem žrtvam ter o njihovi spravi s še živimi, kar naj bi menda želela izraziti Spomenka v svojem pisanju. Tudi nas borce so izkoriščali za takšne trditve, računajoč na našo starostno pozabljenost in neobveščenost. A bolj ko prebiram Spomenkino pisanje, vse manj vidim tak namen v njem. Nobenega obeliska in nobene sprave ne zahteva v svojem pisanju, vsaj tako ga razumem jaz. Pač pa zahteva trajno pomisel na takratno »necivilizacijsko in nemoralno maščevanje nad krivimi in nekrivimi. Zaradi tega menim, da bi naj le bil nekak obelisk, in to kot zaznamovanje grobov mrtvih s strani svojcev; in tudi sprava naj bi bila, sprava z nekrivimi in še živimi svojci žrtev v domovini ali pa njihovimi potomci v slovenskih dišporah širom sveta.

»Samo milijon nas je,« je zapisal moj nekdanji prijatelj, veliki partizanski in tudi slovenski pesnik Kajuh. Prav sedaj nas namreč znova vznemirja Kajuhovo vprašanje: »Kaj le s teboj, s teboj bo narod moj?«

Saj smo celo do tujerodnih sovražnikov, tudi tistih iz druge svetovne vojne, zelo prizanesljivi, do njihovih svojcev prav tako. V Škofji Loki, Kraju, pa tudi Ljubljani, so grobovi nacionalističnih oku-

patorskih vojakov. V Ljubljani na Žalah so resda le grobovi avstrijskih vojakov, medtem ko so nemški sramežljivo skriti za avstrijskimi in zaznamovani le z razpadajočim hrastovim križem. Grobovi italijanskih vojakov iz »era fascista XX«, padlim za »fašistično znamenje«, so prav tako skriti za grobiščem italijanskih vojakov iz prve svetovne vojne.

Grobov pripadnikov vaških straž in slovenskih domobrancev pa ni nikjer več, čeprav jih Milan Brezovar v Borcu št. 2/1988 v svojih proučevanjih o vojnih žrtvah, pokopanih na Žalah, navaja po podatkih mrliških knjig in knjig o evidenci grobov. Tudi tistih grobov turjaških ujetnikov, ustreljenih pri Ribnici iz leta 1943, ni nikjer.

Svojci padlih tujerodnih nacističnih in fašističnih vojakov pa skupaj s še preživeli prihajajo vsako leto na razpoda naše ožje in širše domovine od Portoroža do Dubrovnika, da o drugih krajih naše solvenske domovine ne govorimo. Zakaj takšno naše dvojno merilo??? Vojak je bil vojak, policaj je bil policaj, eden ali drugi je bil lahko krvočedeč ali pa ne, bil kriv ali nekriv. Zakaj danes takšno razlikovanje?

Ob roški ali vetrinski tragediji — izvensodni usmrtni ali poboji krivih in nekrivih vojnih ujetnikov — domobrancev pa moramo zaradi resničnosti upoštevati še nekaj dejstev. Bojim se, da z nezasljenim dejanjem poboja neoboroženih ujetnikov preveč obremenjujejo le tedanjo slovensko »vest«, in še to za poboja samih Slovencev. Poznavalci tedanjih razmer pravijo, da naj bi bili med odgovornimi nalogodajalci in organizatorji poboja ugleden član slovenskega političnega vodstva, pa tudi pomemben slovenski pripadnik zvezne policije, prav tako srbski policijski general, poslan od rajnega Leke Rankovića, ki je ukrep lahko edini dokončno ukazal ali odobril. Tudi enote, poleg slovenskega KNOJ, ki so na Rogu streljale vojne ujetnike, naj bi bile srbsko-hrvatsko govoreče. Streljani ujetniki pa so bili deloma pripadniki s sovražnikom sodelujočih vojaških enot iz neslovenskih delov Jugoslavije. Skratka, ni šlo le za »slovensko« zadevo.

Pa domobranci! Čigavi vojaki so sploh bili? Vsak izmed tedaj bojujočih se dokazuje svoje. Resda moja trditev v navedenem članku o formaciji v okviru SS ni natančna, vendar pa vsaj v okviru SD drž. Predvsem za gorenske in primorske domobrance. Tako so Nemci gledali nanje. Res je tudi, da so domobranci pozneje prisegli tudi kralju Petru II. in naj bi bili torej njegova vojska, o čemer so bili sami prav tako prepričani.

Zdenko Zavavlav

nekdanji primorski partizan

(Konec prihodnjic)

Gorbačov vzbuja upanje

Upajmo, da je v Rusiji res nastopilo novo obdobje. Mnoge reči in izjave kažejo, da se nekaj premika: nekdo, ki ne pije in ne kadil, (Gorbačov, o katerem se nekateri v šali izjavljajo, da je baptist), hoče ladjo pripeljati iz kalnih mlakuž na čisto odprto morje. Če je iskren, bo imel pri tem velike težave, ker donosnih mest KP ne bo oddala brez boja.

Nekoč je bila debata in so imeli partiji na voljo pisati vprašanja. Nekdo, ki ni podpisal svoje izjave oz. vprašanja, je rekel »doslej smo kradli, še krademo in bomo tudi v bodoče«. To so ljudje, ki vedo, da jim je vse dovoljeno (doslej — in zato gre takol). Na vsak način moliti za novega voditelja, da bi imel pogum »ozdraviti« ta zelo bolni aparat države, je treba.

Nekdo bo pač moral nastopiti, trdo nastopiti, da ozdravi državo. Seveda, pri vsaki operaciji režejo in to boli... Ne vem, če se bo to posrečilo temu. Na vsak način, enkrat bodo morali popustiti.

Ko so nekoč sestro Lucijo iz Fatime vprašali, če se zaveda, kakšen režim je to in kako se bo torej zgodilo, da »se bo Rusija spreobrnila«, je ta odgovorila: »Mala revolucija v Kremlju ni izključena... Bo to storil Gorbačov, ki sedaj marsikaj pametnega pove in ukrene? Mislim, da je lahko tudi on to orodje božje Previdnosti. In čimbolj bomo molili k Bogu in častili brezmadežno Marijino Srce, prej bo in bolj jasno vidno, da je to čudež (seveda za nekatere bo tudi to čisto nekaj naravnega in nujnega, samo po sebi umevnega...).

Morda je tudi srečanje Gorbačov-Reagan v Moskvi bilo takšno znamenje. K. k.

Politični manevri, zaščita in mi

V volinlem boju se navadno vsa pomembnejša in delikatnejša vprašanja zaostrejuje in marsikaj včasih celo izmaličijo. Stranke si v kampanji ne prizanašajo in zato jim še prav pridejo razna sporna vprašanja, da lahko z njimi manevrirajo. Tako tudi vprašanje naše zakonske zaščite, ki doživlja pred parlamentom pravi križev pot. Po vsaki obnovitvi parlamentarnega mandata mora namreč steči vse znova — in znova se seveda

tudi zapletajo sporne točke in drugi politični vozi.

Prejšnji teden se je nekaj podobnega zgodilo v poslanski zbornici in Rimu. Njena ustavna komisija je namreč hotela razpravljati (po čudnem namigu svojega socialističnega predsednika poslanca Labriole) o zakonskem »osnutku« tržaškega listarsko-socialističnega poslanca Camperja za združitev vseh dosedanjih določil, ki zadevajo slovensko manjšino, v enotno besedilo zakona! To pa v cilju, da se ne govori več o kakih globalni zaščiti...!

Nastale so razne polemike. Socialisti in komunisti, ki tudi imajo svoje zadevne zakonske osnutke, so temu načrtu oporavali. Demokratijski sedaj res nimajo svojega zakonskega predloga, torej so previdno molčali. Druge stranke se za to ni- so zmenile. Gotovo bodo na pristojnih mestih posegli parlamentarci manjšinskih strank.

Zakaj vse to? Gotovo je bila poteza listarskega parlamentarca za njegovo stran sedaj ob volitvah kot nalašč in torej dobrodošla, čeprav se je potem vsa zadeva — hvala Bogu — zaobrnila. Po zahtevi drugih poslancev se bodo namreč v razpravo vključila vsa predložena besedila in se bo razprava vršila najprej v senatu, kot je bilo prvotno sklenjeno.

Podobne politične potere sicer prav pridejo vsem tistim, ki so najprej hoteli ob nevednosti drugih kar »zaključiti« vprašanje naše zaščite, pa tudi tistim, ki so se nato vključili v to kot zagovorniki in rešitelji Slovencev in njih zaščite! Vsak po svoje si bo lahko sedaj tu mel roke in kazal lep obraz svojim volivcem!

Le mi pri vsem tem od tega prav gotovo ničesar ne bomo imeli. Se in še bomo čakali na zakonsko zaščito. Volitve bodo mimo in s tem tudi obljube. Če pri tem ne bomo znali sami s svojo samostojno politično strategijo tega doseči, prav gotovo ne bomo z drugimi sredstvi in močmi dosegli!

Spectator

Moja mati je bila tako modra in krepost preide iz srca matere v srca otrok... Otrok, ki je tako srečen, da je imel dobro mater, bi je ne smel nikoli pogledati ali misliti nanjo, ne da bi mu stopile solze v oči. (Sv. Janez Vianney)

Letošnji zlatomašniki Razgovor z županom Bojanom Brezigarjem

Leto 1938 je bilo zelo bogato na novih mašah, ker je bil takratni 4. letnik bogoslovja v goriškem semenišču zelo številčen. Bili so v njem bogoslovci iz vseh treh škofij, goriške, tržaške in poreško-puljske. Zato so bile nove maše po vseh treh škofijah. Naj navedemo vsaj nekatere: msgr. Josip Pavlič, sedaj škof na Reki, Herman Srebernič, sedaj upokojen župnik, Lojze Ličen, sedaj upokojenec na Kapeli; Jožef Petrič, živi doma v pokoju; Dušan Bratina, župnik v Sempetru pri Gorici, Jože Zorž, župnik v Štandrežu. Med umrli so Rudi Klinec, škofijski kancler v Gorici, Bruno Podobnik, župnik v Vipavi, Lado Piščanc, ustreljen v Cerknem leta 1944.

Vsi ti nekdanji novomašniki, ki so še živi, obhajajo letos svoje zlate maše. Vendar je nadškof Margott imel navado, da je posvečeval nove mašnike skozi celo leto. Zato so nekateri iz tega letnika bogoslovja bili posvečeni že med lanskim letom, npr. Herman Srebernič, Rudi Klinec in drugi: največ jih je bilo posvečenih dne 11. junija in sicer Ličen, Bratina, Zorž in Piščanc. Vsi trije živijo bodo obhajali zlato mašo v nedeljo 12. junija. Dušan Bratina, Lojze Ličen na Kapeli, Jože Zorž v Štandrežu.

ZLATOMAŠNIK JOŽE ZORŽ

Doma iz Dornberka, rojen leta 1915, je mlad izgubil očeta, ko mu je bilo 14 let, pa še mater. Imel je pa dobre brate in sestre, ki so zanj skrbeli. Komaj 11-leten je opravil pripravnico v Alojzijevešču in nato stopil v prvo gimnazijo v semenišču. Doma so bili kmetje in vinogradniki. Iz tistih let se spominja, kako je hodil po goriških gostilnah in ponujal domače vino naprodaj. Bili so časi hude gospodarske krize in se je vino težko prodajalo.

Po končani gimnaziji je stopil v goriško bogoslovje in bil posvečen v mašnika v goriški stolnici dne 11. junija 1938. Slovesno novo mašo je pa imel skoro mesec kasneje v domači župniji. »Prvo mašo, prav na tiho — pravi — sem imel v lurski votlini v malem semenišču. Saj niso smeli vedeti, da še mašujem.«

Prvo službo mu je nadškof dodelil kot kaplan v Komnu. Tri leta je ostal z dekanom Kosom in se z njim dobro razumel. V tem času se je izpraznilo mesto župnika v Mirniku, ker je g. Čošorja moral zapustiti to župnijo zaradi nespoznovanosti s takratnimi političnimi oblastmi. V Gorici so študirali, koga bi poslali na to postopajeno mesto. Pa so prišli do g. kaplana v Komnu. »Nič se nisem pomišljal — pravi g. Zorž — sprejel sem, četudi nisem niti prav vedel, kje je Mirnik.« Bilo je to leta 1941.

V Mirnik je prišel, ko se je začelo razvijati osvobodilno gibanje na Primorskem. Mirnik, na meji z Brdi in furlansko nižino, je postal »zemlja nikogar«. Ponoči so prihajali v vas partizani, podnevi Nemci. Bile so nemške čistke, spopadi, aretacije, odgoni ljudi v lagerje. Župnik je pa posredoval, kjer je mogel in kolikor je mogel.

Vendar je tudi to minilo. Toda nastalo je novo vprašanje, komu prisoditi Mirnik in vasi okrog njega? Ameriška komisija je začrtala mejo prav okrog Mirnika, nad župno cerkvijo in odrezala od župnije Golo brdo. Po letu 1947 je nastal problem slovenske šole. Mirnik je bil že zelo poitalijančen, vendar je župniku uspelo, da so tudi v Mirniku ustanovili slovensko šolo in prav tako v Skriljevem.

Leta 1951 se je izpraznila župnija Mavhinje. Znova so se obrnili na g. Zorža s prošnjo, da bi prevzel oskrbo te kraške župnije. Tako je zlatomašnik iz odročnega Mirnika prišel v Mavhinje in oskrboval še Sestlan, ki pa je bil takrat še slovenska vas.

Osem let je ostal v Mavhinjah, ko je nastala vrzel v Štandrežu. Tedaj so se v tretje obrnili na g. Jožeta Zorža, naj sprejme Štandrež. Ko so Štandrežci to zvedeli, so prišli k meni in vprašali: »Kakšen je ta gospod?« Pa sem jih potolažil: »G. Zorž je duhovnik na mestu.« Danes, po 28 letih mislim, da Štandrežci soglašajo z menoj.

G. Zorž je prišel v Štandrež leta 1960. Čakalo ga je ogromno dela ne samo duhovniškega, temveč tudi drugega. Zgradili so župnijski dom poleg cerkve. Tone Kralj je poslikal cerkev od znotraj, potem so jo prenovili še od zunaj. Staro župnišče, ki je bilo daleč od cerkve, so prodali in kupili hišo tik na trgu pred cerkvijo.

G. jubilar je stal ob strani tudi pri obnavljanju prosvetnega življenja s pomočjo domačega prosvetnega društva. Živo skrb kaže za domači cerkveni pevski zbor in pa za mladinski zbor. Ves živi za svojo župnijo tako, da nima časa za nobeno drugo stvar. Še na počitnice vseh 28 let ni šel niti enkrat.

Takšen je naš zlatomašnik, ki ga je g. nadškof za njegove zasluge imenoval tudi za častnega kanonika stolnega kapljaja z naslovom monsignorja (1970).

Skupaj z njegovimi verniki se veselimo tudi mi in čestitamo msgr. Zoržu k njegovemu mašniškemu jubileju z željo, da bi še dolgo skrbel za izročene mu ovčice.

K. Humar

G. župan, čez petnajst dni bomo imeli volitve v deželni svet. Na listi SSK v tržaški pokrajini ste vi na prvem mestu. Deželne volitve pa bodo zajele tudi goriško in videmsko pokrajino, kjer ste vi manj znani. Zato vas prosim, da bi se svojim potencialnim volivcem najprej sami predstavili.

Doma sem iz Nabrežine, moj oče pa je po rodu iz Doberdoba. Njegovo družino so med prvo svetovno vojno izselili in tako so naši sorodniki razkropljeni po svetu. Star sem 39 let, od teh sem več kot polovico namenil aktivnemu delu v slovenskih organizacijah. Najprej, še kot dijak, sem deloval v domačem kulturnem društvu Igo Gruden, bil sem med ustanovitelji športnega društva Sokol, leta 1970 pa sem bil prvič izvoljen v devinsko-nabrežinski občinski svet. Pet let sem bil načelnik svetovalske skupine Slovenske skupnosti (tedaj je bil župan dr. Drago Legiša). Leta 1975 sem bil izvoljen v devinsko-nabrežinski občinski svet in v tržaški pokrajinski svet. Leto kasneje sem v odboru, ki ga je vodil socialist Lucio Ghersi, prevzel pokrajinsko odborništvu za vprašanja slovenske manjšine in za osebe. Leta 1980 nisem več kandidiral za pokrajinskega svetovaleca, ampak sem se na lastno željo vrnil v devinsko-nabrežinski občinski svet. Tu sem, zaradi togih stališč komunistične partije, najprej prevzel nevhvalno vlogo voditelja opozicije,

po poldrugem letu pa se je Slovenska skupnost odločila, da vstopi v odbor in tako sem sprejel odborništvu za urbanistiko, vse do volitev leta 1985. Po teh volitvah smo sestavili koalicijo z DC in s PSI, v okviru katere sem bil izvoljen za župana devinsko-nabrežinske občine. Po izstopu socialistov iz koalicije pred nekaj meseci sem bil ponovno izvoljen za župana na čelu manjšinskega odbora, ki ga sestavljajo poleg Slovenske skupnosti, DC, še neodvisni predstavniki zelenih in bivši socialist Igor Tuta, ki je prav zaradi stališč italijanskega dela nabrežinskih socialistov izstopil iz stranke. Kot župan zastopam interese Slovenske skupnosti še v Kraški gorski skupnosti, v tržaški Krajevni zdravstveni enoti in v tržaški turistični ustanovi.

Kar zadeva moje zasebno življenje, naj povem, da sem po poklicu časnikar, zaposlen pri Primorskem dnevniku v Trstu. Tu sem se ukvarjal s številnimi problemi, najpomembnejše pa je bilo dveletno obdobje mojega dopisništva v Rimu. Živim v Nabrežini z družino, ženo in dvema otrokoma, ki obiskujeta osnovno šolo Virgil Šček. Poleg strankarskega dela se aktivno ukvarjam tudi s splošno manjšinsko problematiko in sodelujem pri številnih seminarjih in zasedanjih, tako v Italiji kot v drugih evropskih državah. V tem okviru sem tudi uradni sodelavec (edini iz Italije) biltena, ki ga izdaja Evropski urad za manj poznane jezike v Dublinu, torej institucija, ki izhaja neposredno iz evropskega parlamenta.

SSK je stranka, ki se ne sklicuje na nobeno ideologijo. Je demokratična stranka Slovencev v Italiji. Podobne stranke se vedno bolj uveljavljajo v zahodnem demokratičnem svetu. Ali se vam zdi, da so take »neideologizirane« stranke bolj primerne za uspešno politično vodenje demokratične družbe kakor pa tiste, ki se sklicujejo na kako ideologijo, npr. marksizem ali nacionalizem?

Vsaka stranka izhaja iz nekaterih osnovnih izhodiščnih točk. Združuje državljane, ki s temi točkami soglašajo. Čim širši je spekter teh izhodišč, tem večja je demokratičnost neke stranke. Iz tega razloga se tudi nekatere stranke, ki izhajajo iz strogo opredeljene ideologije, trudijo, da bi dokazale svojo odprtost in svojo širino, kajti prav to je predpogoj za demokratično vodenje neke države. Mislim, torej, da so razni »izmi« krepko preživeli in da lahko uspejajo le še v tisti družbi, ki ni domela sodobnih evropskih tokov, ki se zapira sama vase in sama sebi neče priznati sprememb, ki so na dlani. S tega vidika Slovenska skupnost ni obremenjena, saj ni vezana na nobeno strogo ideologijo in torej na široki narodnostni osnovi zastopa interese vseh Slovencev.

Slovenci smo v politiki močno ideologizirani. V preteklosti smo vedno imeli stranke, ki so se sklicevale na takšno ali drugačno ideologijo. Tudi danes je med nami v Italiji tako. Bodisi PCI, bodisi PSI ali DC se sklicujejo vsaka na določeno ideologijo. In slovenski volivci se pri volitvah prepogosto odločijo po svoji ideološki orientaciji in ne po svojem narodnem prepričanju, po svoji narodni zavesti. Ali ni to kontradikcija, da hočemo biti kulturno narod, nočemo pa kot Slovenci biti tudi samostojni politični dejavniki, kar smo lahko samo s svojo lastno slovensko stranko?

Res, prav imate. Ko večih razmišljam o naši zamejski stvarnosti, se mi misli zaustavijo pri geslu, da moramo biti Slovenci subjekt. To geslo slišimo ob vsaki večji priložnosti, še zlasti ob zahtevi, da pri obravnavanju zadržanega zakona upoštevamo »Slovence kot subjekte«. V kulturi govorimo o skupnem slovenskem prostoru,

v športu o slovenskih športnih društvih, govorimo o našem gospodarstvu in še o marsičem. V politiki pa je drugače. V politiki se Slovenci ne združujemo po narodnosti. Ali bolje, nekateri Slovenci se opredeljujejo prej za ideologijo kot za narodnost. Enotna in močna slovenska stranka pa bi, po mojem mnenju, mnogo bolj odražala resnične potrebe in zahteve slovenske manjšine v Italiji. Dejstvo, da smo imeli v preteklosti — mislim na predvojno Jugoslavijo — več strank, je bil pač odraz tedanjega časa, vendar pa so se že takrat Slovenci v Italiji skoraj plebiscitarno odločali za skupen nastop pod okriljem Eдности. Vsaka stvarnost terja torej svojo rešitev. Če torej želimo Slovenci biti subjekt, bomo v politiki to lahko postali oziroma ostali samo v okviru lastne politične formacije, torej v tem primeru Slovenske skupnosti.

Na zadnjih občinskih volitvah v občini Devin-Nabrežina ste bili izvoljeni na listi SSK ter ste nato prejeli mandat za sestavo občinskega odbora in ste v tem uspeli. Občeno vodite v koaliciji z nekaterimi drugimi strankami, s PSI in DC, če se ne motim. Kakšne izkušnje ste si pri tem nabrali?

Devinsko-nabrežinska občina je nedvomno najkločljivejša izmed slovenskih občin v zamejstvu. Mnogično priseljevanje istrskih beguncov in Italijanov nasploh je spremenilo narodnostni značaj te občine, tako da smo sedaj Slovenci v manjšini. Kljub temu nam je v devinsko-nabrežinski občini uspelo ohraniti in uveljaviti načelo dvojezične občine, ne samo pri ohranitvi dosedanjega stanja, ampak tudi pri novih ukrepih, kot na primer pri dvojezičnem praporu naše občine, ki nam je bil uradno priznan z odlokom predsednika republike. Mi smo prva slovenska občina, ki ji je bil priznan prapor z dvojezičnim napisom. Izkušnje, ki sem jih pridobil pri upravljanju te občine, so torej prav v teh aspektih odnesov med narodoma, ki tu živita. Tu je treba kljubovati izpadom in napadom z vseh strani, predvsem s prepričljivostjo in z veliko previdnostjo, a obenem odločno. Kot primer naj navedem vprašanje dvojezičnih osebnih izkaznic, proti katerim so nacionalistični krogi zagnali vik in krik in je listarski poslanec Camber celo vložil zakonski osnutek proti tem dokumentom.

Kar pa zadeva Slovence v devinsko-nabrežinski občini mislim, da je naša uprava doslej sprejela celo vrsto zelo pomembnih ukrepov. Med temi naj omenim predvsem dejstvo, da so nekatera naša kulturna in športna društva že prejela nove sedeže, za druga pa bomo v kratkem poskrbeli. To se mi zdi zelo pomembno, saj v trenutku, ko sem prevzel župansko mesto, niti ena naša organizacija ni imela lastnega dostojnega sedeža. Ob koncu naj še omenim, da prav v teh dneh po svojih močeh sodelujemo pri urejanju prostora, na katerem je v gradnji nova kapelica sv. Cirila in Metoda v Cerovljah.

Še zadnje vprašanje: Če boste izvoljeni v deželni svet na listi SSK, kakšnih smernic se mislite držati?

Če bom izvoljen v deželni svet, bom tam zastopal Slovensko skupnost. Smernice, po katerih bom deloval, bo torej določalo strankino vodstvo. V vsem svojem političnem delu sem se vedno podrejal izbiram strankinega vodstva in mi zato ne bo težko nadaljevati po tej poti. Seveda, smernice niso alfa in omega vsega, potrebno je tudi delo. Kjerkoli sem bil za kaj zadožen, sem se za izvedbo zavzemal predvsem z veliko delavnostjo. Mirno lahko rečem, da se tudi tokrat dela ne bojim.

Če naj se za konec povrnem k smernicam, moram reči, da so te že znane. Jasno so zapisane v osnutku zakona za globalno zaščito Slovencev v Italiji, ki ga je pred kratkim preko zastopstev manjšinskih strank Slovenska skupnost vložila v senatu. Deželna skupščina sicer formalno ni pristojna za zakonodajo na tem področju, prepričan pa sem, da je kljub temu mogoče v deželnem svetu marsikaj doseči v splošno korist naše manjšine.

Novi deželni podtajnik SSK

Na zadnjem zasedanju deželnega sveta Slovenske skupnosti je prišlo do sprememb v sestavi strankinega deželnega tajništva zaradi smrti podtajnika Gradimira Gradnika.

V tajništvo je prišel kot član na njegovo mesto goriški pokrajinski odbornik dr. Mirko Špacapan. Za novega deželnega podtajnika pa je bil izvoljen dr. Karel Brešan iz Gorice.

Iz pisem misijonarjev

Ivan Štanta, Madagaskar

Letos smo imeli sušo, torej riža bo bolj malo. Razbojniki nadaljujejo svoje delo. Pred mesecem dni so v Zazafotsy hudo ranili nekega vojaka in mu odnesli brizgalko. Ko sem se 25. aprila vračal z misijonskega obiska v Andakano, so me hoteli ustaviti. Deset jih je bilo; dva sta imela puške, drugi pa sulice in sekire. Seveda sem jaz bil z avtom, oni pa peš. Zato sem bil hitrejši kot oni. 1. maja so ubili dva paznika goveda, od roparjev je padel eden.

Cerkvica v Zazafotsy iz dneva v dan bolj raste. Škoda, da do polovice marca nisem imel cementa, tako je delo čakalo. Sedaj bo treba pohiteti. Imam dva zidarja in dva pomočnika. Stranska dela opravljam sam z domačini. Stavba bo široka 9,30 m, dolga pa 20 m, zidovi bodo visoki 5,5 m. Temelji so iz kamna, stene iz opeke. Zunanost bo brez ometa, znotraj pa bo cerkvena ometana; na vsaki strani bo po šest oken, vrat bo dvoje, večja vrata v cerkev, manjša v zakristijo. Cerkev bo imela tudi zvonik in v njem zvonček, težak 45 kg. V ladji bo slika sv. Vincencija Pavelskega, ki pomaga revežu. Streha bo iz pločevine, ki sem jo lani kupil v Comu, ko sem bil na počitnicah. Prostora bo za 300 ljudi.

Še nekaj: V jeseni me bodo premestili v novo župnijo Ivohibe, to km vzhodno od Ihosy. Vas je sredi malgaških hribov. Zato razumete, zakaj se mi mudi z gradnjo cerkvice.

Klemen Štolcer, Madagaskar

Hvala za darove. (Poslali smo jih po Božiču - op. ur.). S pomočjo dobrotnikov lahko gradimo lesene cerkvice na podeželju in zasilna bivališča za nas misijonarje. Od darov pomagamo drugim in tudi sami živimo, saj bi od pomoči tukajšnjih ljudi ne živeli niti teden dni. Tako pa imamo, kar potrebujemo. Za dobrotnike vsak misijonar daruje po eno mašo vsak mesec. Rad se spominjam dni, ki sem jih preživel med vami na Goriškem.

Imam pa tudi bolj žalostne novice. Življenjska raven iz dneva v dan pada. To ni več revščina, temveč prava beda. Edino premoženje, ki ga tukajšnji ljudje imajo, je govedo. Le-to pa roparji stalno kradejo. Policija se pusti roparjem podkupiti in zločinstvu ni ne konca ne kraja. Zato so ljudje začeli znova živeti po stari poganski šegi. Na mojem področju in na več drugih krajih so vaški poglavarji z ljudstvom vred sklenili, da bodo ubili vsakogar, ki ga zalotijo pri kraji česar koli. Tako se je zgodilo pri meni, da je lačen starček ukradel grozd banan in gladko so ga samo zavoljo tega obesili.

Človek se potem vprašuje, kje je njihovo krščenstvo. Res je le okrog 8% krščenih. Pa vendar, ubiti človeka zaradi nekaj banan, je le prehuda. Vsekakor je to znamenje, da so ljudje izgubili potrpljenje in bi problem radi rešili po hitrem postopku. Vendar jih bo to vodilo v še hujše zlo...

Radko Rudež, Zambija

Nenavadno je bilo moje življenje. Redko komu se izpolnijo njegove želje, meni so se v veliki meri: duhovnik, jezuit, misijonar. 42 let duhovništva, 39 redovništva in 30 let misijonar v Zambiji. Srečen sem kot duhovnik, srečen kot misijonar. In ni bilo vedno lahko. Tudi tukaj ne. Sam. Moram kuhati zase in za svoja dva psa. Imam lep sadovnjak 80x40 m. Sadja, da je kaj. Tudi sam sem posadil 50 papaj (paw paw). Mi je pač v veselje in za zdravje. Na Veliki četrtki štiri ure v cerkvi, na Veliki petek štiri ure in na Veliko soboto prav tako. Na Veliko noč dve dolgi maši...

Krstil sem 7 odraslih in 5 šolskih otrok. Vsi so opravili dveletni tečaj priprave. Neka žena novokrščenka je ravno teden prej rodila deklico. Pred krstom je hotela dati otroka sosedu. Ne! sem dejal; krščenji boste obe hkrati. In sem ju krstil v veliko veselje vseh.

Deželne kandidatne liste SSK

Za deželne volitve 26. in 27. junija je Slovenska skupnost predložila liste s polnim številom kandidatov v vseh petih deželnih volilnih okrožjih, v katerih bo izvoljenih skupno 62 članov novega, šestega deželnega sveta Furlanije-Juljske krajine.

V tržaškem okrožju je na 14 članski listi najprej šest nosilcev, ki so z izjemo predstavnika Goriške (na drugem mestu) zapisani po abecednem redu. Ostali kandidati so spet po abecednem redu. Gre za naslednje predstavnike: Bojan Brezigar, Mirko Špacapan, Rafko Dolhar, Zorž Harej, Ivo Jevnikar, Aleš Lokar, Marjan Breclj, Lojze Debelis, Milko Guštin, Elvi Miklavc Slokar, Peter Močnik, Ivan Peterlin (neodvisen), Alojz Rebuta, Alojz Tul.

V goriškem okrožju sta najprej nosilca, Mirko Špacapan in Bojan Brezigar (predstavnik Tržaške), nato po abecedi: Andrej Bratuž, Branko Černic, Hadrijan Corsi, Maks Gergolet in Goran Rustja.

V videmskem okrožju je nosilec Aleš Lokar, sledijo: Laura Abrami, Boris Artač, Ana Batagelj Slobec, Marija Besednjak Toros, Branko Blažič, Marko Brajnik, Andrej Bratuž, Marjan Breclj, Bojan Brezigar, Silviya Callin, Branko Černic, Bruna Ciani, Dominik Humar, Ivo Jevnikar, Franc Kenda, Simon Komjanc, Marij Maver, Vinko Ozbič, Rezi Rosic Miljač, Boris Slama in Mirko Špacapan.

V tolmuškem okrožju je nosilec liste SSK Rafko Dolhar, sledijo Peter Gerdol, Maks Gergolet, Rezi Rosic Miljač in Neli Tisal Harej.

V pordenonskem okrožju je nosilec Hadrijan Corsi, sledijo: Laura Abrami, Marija Besednjak Toros, Branko Blažič, Marjan Breclj, Bogdan Kralj, Remo Devetak, Franc Kenda, Aleš Lokar, Rezi Rosic Miljač, David Slobec, Neli Tisal Harej, Alojz Tul in Berta Vremec.

V spomin zlatomašniku, ki ga ni več

Letos bi obhajal zlato mašo tudi Lado Piščanc, saj je bil posvečen skupaj z drugimi dne 11. junija 1938. Z njim posvečeni kolegi so nekateri umrli, drugi pa v tem letu obhajajo ali so že obhajali svoj duhovniški jubilej. Lado Piščanc pa obhaja svoj duhovniški jubilej še vedno zasut v brzo nekje nad Cerknim skupaj s sokaplanom Ludvikom Slugo in še 12 drugimi žrtvami.

Njegova sestra Zora mu je za ta zlato jubilej poklonila v spomin občuteno napisano biografsko povest Pesnik zelene pomladi, ki jo je izdala GMD in je danes v številnih naših družinah. A naj bo še tu kratek spomin nanj.

Dale so nam ga Barkovlje, vzgojila Gorica, vzele naše gore, ki jih je tako ljubil. Imajo ga vklejenega v svojem ostrju, v svojem breznu, ker mu hudobija ljudi ni še pustila, da bi počrval v blagoslovljeni zemlji, da bi mu postavili pomnik kot pesniku, duhovniku in rodoljubu. Imeli so ga za izdajalca. Nekdo, ki naj bi bil slovenski pisatelj, je v neki svoji povesti pljunil nanj, na kaplana Piškurja, da ni najti podobnega v našem slovstvu. Vendar svetla podoba Ladeta Piščanca se počasi le izvija iz teme, kamor so ga zarili. O tem ne priča samo njegov dnevnik, temveč o tem pričamo vsi, ki smo ga poznali. Med temi tudi pisatelj Boris Pahor. Bil je nekaj časa njegov kolega v bogoslovju. Pa tudi enako zaljubljen v slovensko ljudstvo in v slovensko pisano besedo. V bogoslovju je dobil prijatelje, ki o njih takole priča:

»Kaj naj rečem o sebi? Ni mi žal, da sem bil v zavodu, navadil sem se discipline in se poglubil v človekovo usodo, bil sem skupaj s sijajnimi mladimi ljudmi,

kot je bil sedanji reški nadškof Josip Pavličič, pesnik Lojze Kocijančič, pesnik Lado Piščanc, ki je žal končal svoje dni v Cerknem po nedolžnem obtožen izdajstva — in vse do danes še ni bil rehabilitiran, kar seveda ne more biti v čast sistemu, ki se ima za naprednega...» Tako B. Pahor v intervjuju za Delo dne 5. maja 1988.

K temu, kar je Boris Pahor izpovedal, bi samo potrdil zahtevo, da se popravi pok. Ladetu in drugim storjena krivica in da se jim na cerkljanskem pokopališču postavi spomin kot ostalim žrtvam cerkljanske tragedije. Saj so eni in drugi bili žrtve istih tragičnih dogodkov. Le tako bo zadoščeno pravici.

K. Humar

SLOVENSKO PASTORALNO SREDIŠČE V TRSTU

vabi vse rojake

K VSAKOLETNI MAŠI V RIŽARNO

ki bo v nedeljo 12. junija ob 17. uri

Daroval jo bo škof vikar dr. Lojze Škerl

Ob svežem grobu

V preteklih dneh smo na openskem pokopališču spremili k zadnjemu počitku gospo Lojzko Lombar-Peterlinovo. Morda je prenekateri osebno niso poznali, a srednji in starejši rod prav gotovo v spominu še sliši njen čisti lirski in mehki glas, ki nas je desetletja spremljal, ko smo našo slovensko radijsko postajo še lahko poslušali ob dolgih večerih. Tja do polnoči nam je bil radijski medij iskren in zvest prijatelj in sopotnik.

In Lojzka Lombar je bila z nami. Koliko usod, koliko odtenkov med seboj drugačnih in nasprotnih si življenjskih usod, odločitev, sta obeležila ton njene glasu in intencije besedil, ki je vselej izžarevala spoj razuma in osebne soudeležnosti, racionalnosti in emotivnosti.

Lojzka Lombarjeva se je iz rodne Kranja preselila v Trst v prvih povojnih letih. Pot jo je zanesla na radio, kjer je, obogatena od svojih preteklih plodnih let ustvarjanja, nadaljevala svoje delo za našo — takrat med nami Primorci — tako osiromašeno kulturo. Tako je radijski interpret postal zanjo pravi poklic.

V okviru Radijskega odra, slovenske radijske igralske družine, se nam je oglašala večkrat na teden, sprva kot navika, ki silovitost življenja pravzaprav šele služi, kasneje kot zrelo osebnost, lik odrasle ženske, ki se z vso silo spopada s svojo usodo in zna, ženski lastnemu hrepenjenju navkljub, držati za vajeti življenje in sebe v njem, ali pa kot že ostarela gospa, taka, kot smo jo slišali v odlomku v njej posvečeni radijski komemoraciji.

Lojzka Lombarjeva je ljubila svoj poklic. Zaradi njega je opustila profesuro, na katero jo je bil pripravil dokončani študij romanistike. Novemu poklicu se je predala z vso dušo. Predajala se mu je z ljubeznijo do umetniške besede in do radia. Predajala se mu je z zagonom, ki je lasten tistemu, ki more v ustvarjalnem umetniškem procesu zasledovati in hkrati tudi predajati univerzalno sporočilo o človekovem večnem iskanju smisla in vere in o osmišljanju takega iskanja. Predajala se mu je s spoštovanjem in upanjem v besedo slovenskosti in slovenstva, kar je bilo vseskozi izraz njene zavesti o neodtujljivi pripadnosti narodu, v katerem se je rodila.

Lojzka Lombar pa ni bila samo igralka.

Naše otroke je kot režiserka mladinskih oddaj popeljala v čudežni svet pravljicne domišljije iz slovenske in tuje mladinske literature. Nekatera dela je dramatisirala, nekatera napisala sama. Poznali pa smo jo tudi kot odlično prevajalko, predvsem iz francoščine. Ljubezen do slovenske besede je Lojzka Lombar posredovala tudi mlajšemu rodu. Radijski oder, katerega je skupaj s svojim možem prof. Jožetom Peterlinom vodila dolgo dobo, je bila šola za prenekatero igralko in odskočna deska za mnoge naše kulturne delavce.

Težko je v kratkih vrsticah zajeti osebnost in delo Lojzke Lombarjeve. Naj o tem nenazadnje spregovori njen glas, ki ga bomo še kdaj slišali prek radijskega medija ob ponovitvi katere starejših radijskih iger. Glas, ki je zvest slovenski besedi in ga čas ne more izmalčiti, prav tako kot ne more izmalčiti sporočilnost in moči besede, naše besede, ki nam jo je ta glas toliko let posredoval. Vsi, ki smo ga poslušali in razumeli, se pokojnici hvalažno klanjamo v spomin.

M.

Kandidati SSK za tržaški pokrajinski svet

Okrožje št. I	Harej Zorko
Okrožje št. II	Strain por. Mozetič Alojzija
Okrožje št. III	Kosovel Dora
Okrožje št. IV	Stoper Josip
Okrožje št. V	Mužina Aleksander
Okrožje št. VI	Sosič Lojzka
Okrožje št. VII	Simčič Tomaž
Okrožje št. VIII	Maver Marij
Okrožje št. IX	Petaros Robert
Okrožje št. X	Stirman Darka
Okrožje št. XI	Prinčič Tanja
Okrožje št. XII	Jevnikar Magda
Okrožje št. XIII	Petaros Sergij
Okrožje št. XIV	Cergol Aleksander
Okrožje št. XV	Jerčič Pierina
Okrožje št. XVI	Požar Marta
Okrožje št. XVII	Krapež Edi
Okrožje št. XVIII (Vzh. Zah. Kras)	Dolhar Rafko
Okrožje št. XIX (Rojan-Barkovlje)	Miklavac Elvi
Okrožje št. XX	Skrinjar Stanko
Okrožje št. XXI	Švab Ivica
Okrožje Dolina	Stefančič Aldo
Okrožje Devin Nabrežina	Harej Zorko
Okrožje Milje	Šavron Danilo

Kandidati SSK za tržaški občinski svet 26. junija 1988

Lokar Aleš; Mamolo Humbert, Slama Boris, Močnik Peter, Ozbič Mitja, Peterlin Ivan (neodvisen), Abrami Laura, Artač Boris, Batagelj Ana, Bajc Marjan, Besednjak Marija, Vodopivec Pepca, Breclj Marjan, Callin Silvia, Kralj Bogdan, Castellani por. Panjek Sonja, Cergol Alexander, Ciani Bruna, Cibic Milko, De Luisa Alexander, Fičur Eva, Gasperi Silvia, Gerdol Peter, Gregorič Mario, Jevnikar Marjan, Kosmač Vladimir, Kosovel Dora, Korosic Aleksander, Kuret Boris, Milič Vinko, Mljac Franc, Mužina Marta, Nadlišek Marcel, Pahor Adrijan, Pahor Nadja, Pavlica Pavel, Pertot Marjan, Peterlin Anka, Petaros Maurizio, Požar Marta, Prelli Helena, Roth por. Pahor Liča, Sedmak Mario, Sedmak Milko, Selj Adriana, Simčič Tomaž, Skrinjar Stanko, Slokar Jurij, Slobec David, Sosič por. Čevdek Lojzka, Sosič por. Operti Milojka, Starc Damir, Tavčar Bruno, Terčon Mitja, Voljak por. Doles Elda, Vidoni Pavel, Visini por. Visentin Gabrijela, Vremec Berta, Žerjal Edi, Žerjal Ivan.

Rojan

V četrtek 2. junija sta obhajala 60-letnico skupnega življenja Ana in Jože Ferluga. Vedno sta bila zvesta rojanski župnijski skupnosti. Redno sta prihajala k nedeljski sv. maši, če jima je le zdravje dopuščalo. Ob visokem življenjskem jubileju, ki ga dočaka le malo zakoncev, jima iskreno čestitamo. Dobri Bog naj jima bo stalni pomočnik in opora v visoki starosti!

SZ

Srečanja s sodobno glasbo

Združenje za sodobno glasbo v Trstu Chromas je v času od 19. maja do 6. junija organiziralo pod skupnim naslovom »Trieste Prima« vrsto mednarodnih srečanj o sodobni glasbi. Pet koncertov so izvedli v evangeličanski cerkvi sv. Silvestra, enega pa na sedežu Italijanske radiotelevizije. Med izvajalci so bili tudi nekateri Slovenci: bratje Tria Lorenz iz Ljubljane, pianist Aleksander Rojc iz Trsta ter Edi Zajec z univerze Syracuse v New Yorku s svojim prispevkom na računalniškem ekranu.

Opčine

Zaključni šmarnični koncert. V tem letu, ki je bilo razglašeno za Marijino, se pogostejše kot druga leta vrstijo koncerti Marijinih pesmi, posebno v mesecu maju, ki je njej posvečen. Na Opčinah pa je že ustaljena tradicija, da cerkveni pevski zbor Sv. Jernej priredi tak koncert vsako leto ob zaključku šmarnic. Vsako leto nastopa poleg domačega zbora še kak drug zbor, koncert pa popestrijo priložnostni govor ali recitacije Marijinih pesmi.

Tudi letos je bil koncert podobno oblikovan. Kot recitator je nastopil Aleksij Pregarc, ki je zelo dovršeno, brez nepotrebnega patosa, podal izbor Marijinih pesmi Alberta Miklavca. To so bile predvsem pesmi, ki jih je naš tržaški pesnik posvetil Marijinim svetiščem v naši deželi. Vsaka zase je nazorno prikazala občutke, ki jih ima romar, ko išče Marijo sredi morja (Barbana) ali sredi gorskih vrhov (Višarje), v slavnih ali manj znanih svetiščih.

Kot gosta sta nastopala dva cerkvena pevska zbora, ki sta lepo dopolnjevala domači mešani zbor, saj je bil eden moški pevski zbor Novega sv. Antona, eden pa ženski pevski zbor z Repentabra. Spored je povezovala Alenka Štoka.

Prvi je nastopil moški pevski zbor Novega sv. Antona pod vodstvom Edija Raceta. Zapel je nekaj priljubljenih Marijinih pesmi, ki jih v svoj repertoar radi vključujejo tudi posvetni zbori, saj so umetniško dovršene in zahtevajo ubrano in kvalitetno podajanje. Zbor Novega sv. Antona ni razočaral poslušalce. Pri njegovem izvajanju je prišlo predvsem do izraza to, da ima več pevcev izrazit, gotov in šolan glas.

Sledil je nastop ženskega zbora z Repentabra. Pod vodstvom Toneta Bedenčiča je zapel nekaj zelo znanih, skoraj ponarodnih pesmi. Z veseljem smo poslušalci ugotovili, da se je kvaliteta zbora v zadnjih časih precej izboljšala, saj so pevke zapele vse pesmi zelo ubrano in doživeto.

Koncert se je zaključil z nastopom domačega zbora, ki je bil tudi organizator glasbenega večera. Mešani pevski zbor

Sv. Jernej z Opčin je pod vodstvom Franca Pohajača zapel pet pesmi, od katerih sta bili predvsem prvi dve podani z velikim smislom za interpretacijo besedila, zlito in ubrano. Noben glas ni izstopal, celota je bila izdelana enovito, tudi sopranski glasovi, ki so bili v preteklosti včasih premalo izraziti, so z veliko gotovostjo izpeljali vodilne melodije. Lahko bi tudi rekli, da je bil zven glasov v celoti zlahten, izvajanje pa je imelo v sebi nekaj mehkega in lirčnega, kar se zelo lepo poda Marijinim pesmim.

Tako je večer v celoti zadovoljil občinstvo, ki rado obiskuje take koncerte. Saj imamo Slovenci med cerkvenimi pesmimi verjetno, poleg božičnih, najraje Marijine pesmi.

L.P.S.

Nabrežina — v maju

Nova zastava občine Devin-Nabrežina je bila uradno in slovesno predstavljena v nedeljo 5. junija v dopoldanskih urah z govori, razlago in aplavzi domačinov in zastopnikov oblasti ter odličnih gostov. Grb iz kamnov na rdeči podlagi bo odsejal na vseh uradnih listinah, oglasih in prireditvah. Čestitamo, zlasti županu Bojanu Brezgarju.

Naši rajni v maju: 3.5. je umrl Aldo Centassi ter bil pokopan v Trstu. 11.5. se je smrtno ponesrečil ob padcu v jamo kamnolomov Angel Cahanija. 11.5. nas je zapustil Franc Trampuž, stanujoč v Kamnolomih. 28.5. je umrl v tržaški bolnišnici Herman Svetlič in bil pokopan ob udeležbi naše godbe. 30.5. je podlegel neozdravljivi bolezni Nevo Ščuka iz znane družine. Pokojnim naj da usmiljeni Bog večni mir in pokoj, sorodnikom pa naše iskreno sožalje.

Izredni šmarnični teden v Marijinem letu je že za nami. V torek 24. maja na praznik Marije Pomočnice kristjanov smo prvič poslušali ljudskega misijonarja in pisatelja številnih knjig dr. Janeza Jenkota. Moški zbor »Fantje izpod Grmade« je ob zaključku šmarnic ubrano zapel vrsto Marijinih pesmi. Preostale dneve tedna so se vrstila srečanja s šolsko mladino, starši, bolniki, birmanci, prvoobha-

Obljube in dejanja

Nadaljuje se dvoličnost italijanskih socialistov ob nemoči slovenskih članov PSI do zahtev slovenske narodnostne skupnosti glede globalnega zaščitnega zakona. Dve poročili v »Primorskem tedniku« z dne 4. maja to neizpodbitno potrjujejo. Ena izmed njih nosi naslov: »Dežela: nič sredstev za dvojezično šolo v Špetru«, drugo pa: »Slovenski socialisti o problemih manjšine«.

V prvem poročilu med drugim beremo, da je deželni svetovalec SSK dr. Drago Štoka predložil popravek k 2. členu, ki se glasi: »Do vključitve državnih norm v korist slovenske manjšine so zagotovljene prispevki, ki jih predvideva 6. člen tega zakona tudi za učence, ki obiskujejo dvojezično šolo v Špetru.«

Ta predloženi popravek dr. Štoka je bil pri glasovanju zavrnjen. Zanj so glasovali le predstavniki SSK, PCI, Furlanskega gibanja (MF) in Proletarske demokracije (DP), medtem ko se je Lista za Trst vzdržala. Ne čudimo se, da dr. Štokov popravek ni bil všeč tistim, ki stalno nasprotujejo pravicam Slovencev, tako na Tržaškem kot na Goriškem in Videmskem, preseneča pa zadržanje PSI, ki se ob vsaki priložnosti predstavlja kot zagovornica slovenskih pravic in je v letošnjem februarju celo v poslanski zbornici vložila osnutek za globalno zaščito Slovencev v Italiji.

Očitno gre pri PSI za preračunano dvoličnost: pred Slovenci vzdrževati mnenje, da je na njih strani, pri Italijanih pa vzbujati vtis, da stoji na braniku italijanstva. Zato je načelnik svetovalske skupine PSI v deželnem svetu nastopil proti Štokovemu popravku, češ da slednji ni v skladu s sedanjimi zakonskimi predpisi. Tako se je PSI zavestno izrekla proti priznanju dvojezične šole v Špetru, s tem pa je na nek način osvojila stališče vseh tistih, ki zanikajo pravni obstoj Slovencev v Videmski pokrajini. Gotovo so socialisti tako ravnali, ker bi si na bližnjih deželnih volitvah radi zagotovili tudi glasove italijanskih nacionalistov.

janci in seveda šmarnicam zvestimi verniki. V petek so nas prijetno pozivili s tremi Marijinimi pesmimi: Suzi na flauto, Sergio in Roberto pa s klarinetom. Zaključek je bil v soboto pred Marijino kapelico nad železniško postajo. Godba je s skladbami Mariji v čast priklicala njene častilce, ki so se po govorih dr. Jenka in g. Godniča posvetili Marijinemu Srcu, s petimi litanijami in pesmimi pa dali duška naši nebeški Materi. Vse je bilo dvojezično. Posebna zahvala občinskim in drugim delavcem za izredno okrasitev zvonika.

V nedeljo 29. maja je ob 9. uri sedem naših otrok prejelo prvo sv. obhajilo v enakih belih oblekah s svečami in knjižicami v rokah. Prav tako tudi sedem otrok pri drugi maši v italijanskem jeziku. Vsem: čestitke in voščila k vztrajnosti!

Novi sedež zdravstvenega okraja bo naša občina izročila Krajevni zdravstveni enoti v soboto 11. junija ob 11. uri, kar bo gotovo vsem občanom v veliko korist. Zahvala vsem merodajnim oblastem, tvečkam in dobrotnikom ter voščila vsemu zdravstvenemu osebju. Pa božji blagoslov vsem!

★

Slast maščevanja traja samo en dan, zadovoljstvo, da si odpustil, pa traja vse življenje. (Španski pregovor)

Kako se svet oborožuje

Neka ameriška agencija je objavila podatke o stroških za oboroževanje v letu 1987. Vojaški proračun je največji v ZDA, 293 milijard dolarjev, sledi Sovjetska zveza z 260 milijardami.

Kam gre to orožje? Nekaj ga ostane doma, precej pa ga konča v Tretjem svetu, kjer je trenutno največ vojnih spopadov. Tretjemu svetu prodaja največ orožja Sovjetska zveza (34%), sledijo ZDA (26%), države zahodne Evrope pa 28%. Papež je med obiskom v Veroni 17. aprila rekel: »Nekateri orožji bi ne smeli proizvajati in prodajo bi morali strogo prepovedati. Začeti bi morali pri orožju.«

Tako sv. oče, toda trgovci in tovarnarji se sklicujejo na rimski rek: »Pecunia non olet«. (Denar ne smrdi.) Kadar gre za dobiček, utihnejo vsi moralni pomisleki. Tudi v socialistični Jugoslaviji, kjer je revija Mladina povzročila škandal, ko je objavila, da tudi Jugoslavija prodaja orožje državam Tretjega sveta. Toda zdi se, da ga je prodajala tudi na kredit zato, da po-maga »bratskim« socialističnim režimom.

Drugo poročilo, ki ga najdemo v slovenskem tržaškem dnevniku 4. maja, pa govori o srečanju slovenskih socialistov z deželnim vodstvom PSI, ki je bilo 2. maja v Vidmu. Udeležili so se ga med drugimi deželni odbornik Zamfagnani, razni tajniki ter zastopniki Slovencev beneški rojak Marinig.

Na srečanju je bila poudarjena želja slovenskih socialistov, da se čimprej izglasuje zakon o globalni zaščiti Slovencev, deželni tajnik PSI pa je pozdravil pobudo slovenskih socialistov, ki so si jo zadali na svojem zborovanju v Kulturnem domu v Gorici, da bodo svojo stranko temeljiteje seznanjali z vprašanji slovenske skupnosti v Italiji. Vse to se lepo sliši, toda ko pride do konkretnih primerov podpreti slovenske interese, to »seznanjanje« ostane le leporečje, kot to dokazuje stališče PSI do že omenjenega popravka dr. Štoka.

Italijanski socialisti spretno izrabljajo prisotnost slovenskih članov v stranki in jim dajejo možnost, da opozarjajo na slovenske probleme, slovenski socialist Marinig, doma iz Benečije, je celo zadolžen pri stranki za te probleme, a vse to je le metanje peska v oči, kajti po besedah deželnega tajnika Saroja »mora vprašanje slovenske zaščite sloneti na zahtevah stvarnosti.« To pa pomeni, da mora PSI kot italijanska stranka predvsem upoštevati italijanske interese, slovenske pa le v toliko, kolikor ne nasprotujejo italijanskim.

Boleče je to, da slovenski socialisti, vključeni v PSI, tega ne vidijo. Oddati slovenske glasove tej stranki pomeni brezobrestno pomagati PSI, metati naše glasove v vrečo brez dna, obenem pa oslabiti politično težo edine slovenske samostojne politične stranke v Italiji. Če to pot SSK ne bo uspelo izvoliti svojega deželnega poslanca, bodo k temu prispevali tudi Slovenci, ki so s podpiranjem PSI pripomogli k razpršitvi slovenskih glasov.

RD

Predstavitve kandidatnih list SSK v Gorici

V prostorih Palace Hotela je bila v torek 7. junija zvečer predstavitev kandidatnih list Slovenske skupnosti za Gorisko, predloženih za bližnje deželne in pokrajinske volitve 26. junija. Ob udeležbi lepega števila somišljenikov, volivcev in zastopnikov tiska so prikazali pomen teh volitev in orisali kandidatne liste deželni tajnik Ivo Jevnikar in pokrajinski tajnik Marjan Terpin. Nato so še spregovorili glavni kandidati, med njimi dr. Mirko Špacapan in nabrežinski župan Bojan Brezigar. Več v prihodnji številki.

Mladi za mir

V ponedeljek, 13. junija 1988 s pričetkom ob 20.30, bo na sporedu v veliki dvorani Kulturnega doma v Gorici zanimiv večer pod geslom »Mladi za mir«. Program predvideva nastop dijakov nižje srednje šole »I. Trinko« iz Gorice ter Glasbenega studia Nade Žgur iz Ljubljane. Slovenski nižješolci nam bodo pod vodstvom prof. Stanka Jericija in prof. Luciane Budal predstavili sklop petja, recitacij, glasbe in gibanja z naslovom »Hočeš biti mi prijatelj?«. S tem recitalom je naša šola nastopila na tekmovanju za Nagrado Evrope, ki je bilo pred kakim mesecem v deželnem avditoriju v Gorici ter prepričljivo zasedla prvo mesto.

Gostje iz Slovenije pa se nam bodo predstavili s koncertom Jazz glasbe, evergreenov, balad ter skladb sodobnih vrst svetovno priznanih avtorjev.

Glasbeni studio, ki ga vodi prof. Nada Žgur, je šola za moderno petje in glasbo. Obeta se nam torej zanimiv večer, namenjen vsem, zlasti še mladini.

Zveza slovenske katoliške prosvete - Gorica
priredi v torek 14. junija ob 20.30
v Katoliškem domu v Gorici

ZAKLJUČNI SKUPNI NASTOP GLASBENIH ŠOL

Odprta razstava beneške umetnosti

Na goriškem gradu je tudi letos občinska uprava poskrbela za večjo slikarsko razstavo, ki bo odprta vse tja do jeseni. Razstava nosi ime Capricci veneziani in obsega vrsto bogatih in lepih slik beneških slikarjev 18. stoletja (med njimi Carlevarjis, Ricci in drugi). Na sobotnem odprtju so govorili goriški župan Scarano, občinski odbornik za kulturo Obizzi, predsednik pokrajinske uprave Cumpeta in pobudnik ter glavni organizator te in prejšnjih razstav dr. Daric Succi.

Koncert simfonično-vokalne glasbe pri Sv. Ignaciju

Zadnjo soboto je bil v cerkvi na Travniku simfonično-vokalni koncert, na katerem sta sodelovala zbor S. Ignazio in simfonični orkester iz Beljaka v Avstriji. Predstavila sta dela goriškega glasbenika Stanka Jericija in W. A. Mozarta. Tako je bila najprej na sporedu zanimiva Jericijeva Sinfonia Breve, nato pa še Mozartovi skladbi Exultate, jubilate in Vespere solennes, obe za zbor, orkester in soliste. Koncert je bil namenjen v podporo restavracijskim delom cerkve svetega Ignacija oz. njene glavne oltarne freske. Koncert je bil dobro obiskan in je uspel.

Praznik špargljev v Štandrežu

PD »Štandrež« prireja že vrsto let Praznik špargljev, in to zadnji teden v maju in prvi v juniju. Tudi letos so se prireditelji držali te tradicije in poskrbeli, da je bilo v Štandrežu konec maja in v začetku junija kar veselo.

Zadnjo nedeljo v maju je nastopila štandreška baletna skupina, ki jo že več let uspešno vodi prof. Nataša Sirk. De-

kleta so se predstavila z dvema točkama. Najprej so mlajša prikazala venček ritmičnih vaj, nato pa še večja dekleta s plesnimi motivi na melodijo ruske narodne pesmi. Lepo in prijetno je bilo gledati nežne in harmonične gibe prve skupine in poskočne motive druge. Kot gostje so nastopili na ploščadi ob Konzumu mladi plesalci od sv. Ane, ki so prikazali vrsto sodobnih plesov.

Na programu Praznika špargljev je bil tudi slikarski ex-tempore, katerega se je udeležilo lepo število mladih umetnikov, razdeljenih v štiri skupine in sicer: otroški vrtec, učenci prvega in drugega razreda osnovnih šol, tretji, četrti in peti razred ter dijaki nižje srednje šole.

Sveda sta bili tudi obe soboti dovolj živahni. Za prosto zabavo sta poskrbela ansambla Prijatelji in Harmony. Izkušeni kuharji so se pa potrudili, da je bila tudi hrana zelo okusna, zraven pa se je tudi pijača lepo prilgla.

Ker je bilo zadnjo nedeljo precej deževno, so kulturni program, ki je predvideval nastop štandreške dramske skupine in pevskih zborov, prenesli na četrtek, 9. junija, v župnijsko dvorano v Štandrežu.

Plešivo

Na Plešivem so se sestali somišljeniki Slovenske skupnosti. Sestanek je vodil Edi Keber, ki se je najprej spomnil preminelega Gradimira Gradnika, ki je bil pobudnik in organizator slovenske stranke v svojem rojstnem kraju. Razčlenil je nato sedanji politični položaj in osvetlil nekatere probleme, s katerimi se srečujejo Slovenci na tem območju. Vanda Gradnik je nato poročala o splošnem političnem stanju, posebno še v luči bližnjih pokrajinskih in deželnih volitev, ki so izredno pomembne ne samo za našo slovensko stranko, pač pa za celokupno slovensko manjšino v Italiji.

Pozdrave deželnega in pokrajinskega vodstva sta prinesla dr. Andrej Bratuž in predsednik pokrajinskega sveta SSK Branislav Cernic. Ob zaključku je spregovoril še pokrajinski tajnik Marjan Terpin. Poleg nekaterih operativnih sklepov so se zborovalci domenili, da bodo organizirali na Plešivem v soboto 11. junija širše srečanje Slovencev s krminskega področja tudi v spomin na Gradimira Gradnika.

Publikacija deželnega sveta

Ob bližnjem izteku pete zakonodajne dobe je predsedstveni urad deželnega sveta Furlanije-Juljske krajine ob sodelovanju tiskovnega urada izdal posebno publikacijo, ki je neke vrste obračun petletnega delovanja deželnega zakonodajnega organa.

Objavljeni so podatki o organih deželnega sveta, študija prof. Sergia Bartoleja o povečani vlogi deželnega sveta, njegove glavne pobude ter obračun dela v tej zakonodajni dobi s prispevki načelnikov vseh političnih strank, ki so zastopane v deželnem svetu. Za Slovensko skupnost je ta pregled podal dosedanja svetovalec SSK Drago Štoka.

Šolske razstave in prireditve

Če mi je le mogoče, grem ob koncu šolskega leta po naših šolah, da si ogledam vsaj kakšno razstavo in sem pri kakšni prireditvi. Želim namreč videti, kako so pridni naši otroci, in kako so pridne in prizadevne vzgojiteljice in učiteljice. Koliko truda se skriva za njihovim delom! Koliko zavzetosti in prizadevnosti je treba, da razstave in prireditve pokažejo rast in napredek naših otrok, čeprav se njihovo število manjša, in obstaja nevarnost, da se bo njihovo število še manjšalo.

Zdi se, da je bilo v preteklosti kaj več razstav in prireditev. Zakaj danes ni več

vabi somišljenike in aktiviste na srečanje

S KANDIDATI IN PREDSTAVITEV PROGRAMA SSK

za junijske volitve, ki bo
v soboto 11. junija ob 21. uri v Gradnikovi kleti na Plešivem in
v ponedeljek 13. junija ob 21. uri v gostilni Vogrič v Steverjanu

tako? Ali ne bi se lahko združilo več šol, ki bi pokazale, kaj zmorejo šole s slovenskim učnim jezikom? Da bi vsi starši uvideli, da se le s plačlo vpisati otroke v slovensko šolo.

Preteklo soboto sem bil pri prireditvah v osnovni šoli »F. S. Finžgar« v Barkovljah in v osnovni šoli »Marica Gregorič-Štepančič« pri Sv. Ani. Ta šola se je spominjala desete obletnice poimenovanja. Tako je bila prireditev kar na prostem pred šolo kakor pred 10 leti.

V obeh šolah so nastopili otroci otroškega vrta in osnovne šole Lepo je bilo. Vsi zaslužijo hvalo in pohvalo.

Bili smo vsi zadovoljni. Prepričan sem, da bo to zadovoljstvo prišlo do izraza tudi na drugih šolah.

Lojze Škerl

TRIO

Dunja Spuh (sopran), Tomaž Lorenz (violetina), Maks Stručnik so nastopili v cerkvi sv. Karla v Gorici 25. maja letos.

Šport

Odbojka

Under 14. Prvenstvo te kategorije se je končalo. V zadnji tekmi so naši mladinci premagali »S. Luigi« iz Gorice s 3:0, mladinke pa so izgubile proti Dom Agorest z 0:3.

Superminivolley Dečki. Preteklo soboto so dečki, ki jih vodi Marko Cotič, igrali dve tekmi: proti Valu so izgubili z 0:3, premagali pa so Briški grič s 3:0. Naši so zasedli 2. mesto za Valom, ki je premagal tudi Briški grič s 3:0. igrali so: Boris Sfiligoi, Saša Hlede, Igor Povše, Matej Pintar, Gianni Manià, Ivan Zerjal, Nikolaj Pintar, David Fagancl.

Pokal Peter Špacapan. Letošnji turnir se bo vršil v zadnjem tednu meseca junija. Nastopilo bo 9 moških in 3 ženske ekipe.

Prva divizija Moški. Tudi fantje so zaključili svoje prvenstvo. V tekmi proti Fogliano so tesno izgubili z 2:3.

OBVESTILA

Ob priložnosti obiska sv. očeta papeža v Krki na Koroškem (Avstrija) v soboto 25. tega meseca, se javlja, da bo, če Bog da, odpotoval iz Trsta in Gorice en avtobus, če bo dovolj prijavljenih. Oglasile se na tel. št. 040/53326 vsak dan od 12. do 14. ure in zvečer od 19. do 21. ure. Rok vpisa traja do sobote 18. junija do 21. ure. Zadnja beseda o potovanju bo objavljena v Glasu.

Ravnateljstvo državne srednje šole »Ivan Trinko« v Gorici sporoča, da zapade 7. junija rok za vpis v eksperimentalni tečaj srednje šole za delavce s slovenskim učnim jezikom za šolsko leto 1988/89.

Udeležence romanja v Don Boskove kraje in v Oropo od 4. do 8. julija spominjamo, da je bilo treba poravnati stroške za romanje do konca maja. Kdor tega ni še storil, naj naredi čim prej. Obveščamo tudi, da je v drugem avtobusu na razpolago še nekaj mest.

Listnica uredništva

Zaradi obilice gradiva smo nekatere dopise shranili za prihodnjo številko.

SLOVENSKA SKUPNOST - GORICA

DAROVI

Za Katol. glas: Dora Maraž-Uršič 15.000; Vida v spomin na Olgo in Angela Zaharja 20.000 lir.

Za katol. tisk: družina Terčič 33.000 lir.
Za novo telovadnico v Gorici: iz Sveč na Koroškem v spomin na Viktorja Prašnika in Jožeka Bertolini 50.000 lir.

Za popravila v cerkvi v Štandrežu: Irena Nanut 50.000; Dragica Turri 100.000; Anton Devetak 30.000; Mara Tabaj 50.000; Jordan Marušič v spomin na Noemito 50.000; druž. Marušič v spomin na Viljema Žezlin 100.000; sorodniki Viljema Žezlin v njegov spomin 80.000 lir

Za cerkveni pevski zbor v Štandrežu: druž. Devetak-Paulin 50.000 lir.

Za cesto na Sv. goro: Marija Maligaj 100.000; Dora Giovannini 50.000 lir.

Za cerkev v Nabrežini: Floridan 30.000; Licej F. Prešeren 30.000; Sonja Pertot 50.000; Zidarič 30.000; Frankovič 20.000; Toff 5.000; Caharija 40.000; Stepančič 10.000; Ušaj 10.000; G. J. 25.000; Crismani Maria 50.000; Semec 10.000; Grobiša 10.000; Pessina 10.000; Koželj 5.000; Terčon 5.000; De Lorenzi 5.000; Gabrovec 5.000; Caharija P. 30.000; ob priliki prvega obhajila daruje družina Ivan in Ana Pertot 150.000; ob krstu Nikol Collovat 200.000; Reser 20.000; Caharija 5.000; Svetilič 20.000; Caharija 10.000; L. Pieri 50.000; Caharija 5.000; Visintin 5.000; Kukanja 10.000; v spomin na Bogdana Rudeža družina Franc Rudež 20.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: Fanči Visini v spomin na moža Alda 150.000; druž. Hrast v spomin na Alda Visini 50.000; Leopolda Vremec v isti spomin 50.000; Erminija Kalc prav tako 30.000; Milena in Danila Poženel v spomin istega 20.000; N. N. za nove lestence in drugo 300.000; Bruna Delpin v spomin na Alda Visini 30.000; druž. Lombardo ob prvem sv. obhajilu hčerke Lucije 50.000; druž. Lojzke Škerlavaj 20.000; Celeste Daneu 10.000 lir.

Za cerkveni pevski zbor Sv. Jernej, Opčine: dr. Drago Štoka 100.000 lir.

Za Marijanišče na Opčinah: Pina Breclj 20.000 lir.

Za popravilo orgel na Opčinah: v spomin na pok. Lojzko Peterlin cerkveni pevski zbor Sv. Jernej 180.000 lir

Za Marijin dom v Rojanu: družina v spomin na Lojzko Peterlin 50.000; Dorica, Rozeta, Marija S., Kristina U. in Helena v spomin na gospo Lojzko Peterlin 120.000 lir.

Za cerkveni pevski zbor v Rojanu: družina v spomin na Lojzko Peterlin 50.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: Gracija Gerdol 20.000; S. N. 100.000; N. N. 10.000; Ema Adami v spomin Karla Pahorja 20.000; Mara in Marta Posega v spomin istega 10.000 lir.

Popravljamo: Fani Kovačič (in ne Kavčič), kakor je bilo pomotoma zapisano v 22. šte. Katoliškega glasa, 2. junija, je darovala za Svetoivanski Marijin dom v Trstu namesto cvetja na grob Lojzke Lombar Peterlin 50.000 lir

Za obnovitev cerkve na Ferlugih Bruna Milkovič za nove paramente 10.000 lir.

Za »Mladikoe« družina Bratuž, Gorica v počastitev spomina ge. Lojzke Lombar-Peterlin 100.000 lir.

Za obnovo Kraljevih fresk na Katinari: Polda Rudež 500.000; Giorgio Tavčar 100.000; Francesca Sudini 50.000; Marija Pecchiar 50.000; Albina Lučič 30.000 lir.

Za popravilo cerkve v Rimanjlih: družina Stroligo, Domjo v spomin na svoje pokojne 50.000; družina Kuret, Rimanje v spomin na pok. starše Lovrenca in Marijo 50.000; družina Bet-Semenič, Rimanje v spomin na pok. starše Petra in Stefanijo 180.000 lir.

Za misijon p. Kosa SJ: druž. Lojzke Škerlavaj 20.000; Tončka Sosič 15.000 lir.

Nedelja: 8.00 Jutranji radijski dnevnik. 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 10.00 »Mali pevci«. 11.00 »In mirno tavalala bi moja Pepka«. 11.20 Glasbene skice. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 14.10 Nediški zvon. 15.00-19.00 Nedeljski zbornik: športne vesti.

Ponedeljek: 8.10 Iz četrtkovih srečanj: Prva svetovna vojna in begunci s soške fronte. 9.00 Za vsakogar nekaj. 10.10 S koncertnega in opernega repertoarja. 11.30 Ponedeljkov zbornik: v svetu mladih. 12.00 Moskva, zapisi in vtisi petmesečnega bivanja v Rusiji. 13.20 Gospodarski dnevnik. 14.10 Otroški kotichek: Glasbene pravljice. 14.30 Povejmo glasbo: Okoli po svetu. 15.00 Lev Nikolajevič Tolstoj: »Vojna in mir«. 15.15 Ponedeljkov zbornik: v svetu mladih. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Kmetijski tednik.

Torek: 8.10 Nediški zvon. 8.50 Za vsakogar nekaj. 10.10 S koncertnega in opernega repertoarja. 11.30 Torkov zbornik: od prehrane do potrošništva. 14.10 Govorimo o glasbi. 15.00 Lev Nikolajevič Tolstoj: »Vojna in mir«. 15.15 Torkov zbornik: od prehrane do potrošništva. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Marija Petarosa: »Pr' zdravnik«. Komedija današnjih dni.

Sreda: 8.10 »Rožice te Caninaue« 8.40 Za vsakogar nekaj. 10.10 S koncertnega in opernega repertoarja. 11.30 Sredenski zbornik: ženska in naš danes. 13.20 Naši zbori: mešani zbor Hrast iz Doberdoba vodi Hilarij Lavrenčič. 14.10 Od Milj do Devina. 14.40 Povejmo glasbo: Kresničke. 15.00 Lev Nikolajevič Tolstoj: »Vojna in mir«. 15.15 Sredenski zbornik: ženska in naš danes. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Literarna predpremier: »Absalomova pripoved«. 18.25 Povejmo glasbo: Tokrat blues.

Četrtek: 8.10 Od Milj do Devina. 8.40 Za vsakogar nekaj. 10.10 S koncertnega in opernega repertoarja. 11.30 Četrtekov zbornik: svet, v katerem živimo (1. del). 14.10 Na goriškem valu. 15.00 Lev Nikolajevič Tolstoj: »Vojna in mir«. 15.15 Četrtekov zbornik: svet, v katerem živimo (2. del). 17.10 Mi in glasba. 18.00 Četrtekova srečanja: Tigrova duša - spomini na Alberta Rejca. 18.30 Povejmo glasbo: Naši toni.

Petek: 8.10 Na goriškem valu (ponovitev). 9.00 Za vsakogar nekaj. 10.10 S koncertnega in opernega repertoarja. 11.30 Petkov zbornik: umetnost in kultura (1. del). 13.20 Zborovska glasba. 14.30 Povejmo glasbo: LP tedna. 14.10 Otroški kotichek: Pisani svet. 15.00 Lev Nikolajevič Tolstoj: »Vojna in mir«. 15.15 Petkov zbornik: umetnost in kultura (2. del). 18.00 Kulturni dogodki. 18.30 Povejmo glasbo: Revival za danes.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki (ponovitev). 8.40 Za vsakogar nekaj. 10.10 S koncertnega in opernega repertoarja. 11.30 Sobotni zbornik: teritorij. 14.10 »Bom naredu stazice« - oddaja iz Kanalske doline. 15.00 Človek človeku. 17.10 Mi in glasba. 18.00 »In mirno tavalala bi moja Pepka«. 18.20 V ritmu jazza.

Starejša Slovenka, vdova, po rodu iz Trsta, živeča v Avstraliji in v italijanskim in avstralskim državljanstvom, bi rada jesen življenja preživela na Tržaškem ali Goriškem kot gospodinja kakemu duhovniku ali oskrbovala starejšo žensko. Je čista in poštena ter dobra gospodinja. Plača po dogovoru. Naslov posreduje Uprava Katoliškega glasa.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 18 % IVA.

Odgovorni urednik: *msgr. Franc Močnik*
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Ob težki izgubi sina, moža, očeta in brata

Alojza Kravos

se iskreno zahvaljujemo g. župniku Komjancu, pevskeemu zboru iz Rupe, darovalcem cvetja in v dobre namene ter vsem, ki so z nami sočustvovali in ga spremili na zadnji poti.

Mama, žena in sin ter sestra z družino

Rupa, 3. junija 1988

MLADI ZA MIR

KULTURNI DOM - (ul. I. Brass, 20) - GORICA
Ponedeljek, 13. junija 1988 ob 20.30

ZAKLJUČNA PRIREDITEV z nastopom dijakov srednje šole »I. Trinko« iz Gorice s splotom: »HOČES BITI MI PRIJATELJ« in ansamblom »GLASBENI STUDIO NADE ŽGUR« (zabavna in jazz glasba)
Režija: Janez Povše

VABLJENI!

Pokrovitelja prireditve: Goriška občina in pokrajina